

Arrest

nr. 181 477 van 31 januari 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 7 september 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 juli 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 september 2016 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. VAN DER SCHUEREN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 november 2010 kwam verzoeker in België aan, hij was in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een visum type D. Verzoeker werd in het bezit gesteld van een verblijfskaart op basis van studies, geldig tot 31 oktober 2012.

Op 5 augustus 2013 diende verzoeker een verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Op 31 maart 2014 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen die beslissing diende verzoeker op 30 april 2014 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 5 september 2014 weigerde de Raad bij arrest nr. 128 857 eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

Op 12 september 2014 besliste de gemachtigde verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}) te geven.

Op 17 april 2015 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 3 augustus 2015 verklaarde de gemachtigde de voormelde aanvraag van 17 april 2015 onontvankelijk en diezelfde dag kreeg verzoeker opnieuw het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissingen diende verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

Op 28 januari 2016 diende verzoeker een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in als ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin, van zijn Poolse tante G. M. A. Verzoeker legde geboorteaktes, een paspoort, een familiestamboom, een huwelijksakte van de referentiepersoon en een geregistreerd huurcontract op naam van de referentiepersoon voor. Hij werd verzocht om ten laatste op 27 april 2016 de volgende documenten over te maken:

- Bewijs ziekteverzekering;
- Bewijzen dat hij in zijn land van herkomst ten laste was van zijn tante;
- Bewijzen stabiele inkomsten van zijn tante;
- Attest OCMW dat verzoeker niet ten laste is/was;
- Attest van onvermogen in zijn land van herkomst;
- Bewijs dat verzoeker deel uitmaakte van het gezin van zijn tante voor hij zich in België kwam vestigen.

Bij arrest nr. 169 170 van 7 juni 2016 verwierp de Raad het beroep ingediend tegen de beslissingen van 3 augustus 2015.

Op 26 juli 2016 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.01.2016 werd ingediend door:

Naam: B. I. Voorna(a)m(en): S. F. Nationaliteit: Egypte Geboortedatum: [...]1986 Geboorteplaats: P. S. Identificatienummer in het Rijksregister: [...] Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden m de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 28.01.2016 gezinshereniging aan met zijn tante, zijnde mevrouw G. M. A. geboren op [...]1987, van Poolse nationaliteit (RR. [...]).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15 12 1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;’

Artikel 47/3 §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst Bij ontstentenis hiervan, kan het feit

ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Ter staving van de aanvraag werden volgende documenten voorgelegd'

- Verklaring van lidmaatschap CM d.d. 07.04.2016 op naam van betrokkene, uitlooprechten tot 31.12.2016.

- Attest OCMW Borsbeek dd. 07.04.2016 dat betrokkene geen financiële steun noch leefloon van hen ontvangt, enkel op naam van betrokkene.

- Brief RVA omtrent loopbaanonderbreking referentiepersoon, d.d. 20.01.2016.

- Loonfiches UZA op naam van de referentiepersoon voor de maanden 04-07/2015. Alsook loonfiches BVBA D. op naam van de echtgenoot van de referentiepersoon voor de maanden 10/2015-03/2016 - 'Certificat négatif' uitgegeven door de Egyptische overheden d.d. 24.03.2016 waaruit zou blijken dat betrokkene geen eigenaar is van 'l'immeuble no. 3, rue d'E. S. – A. E. E., sis à la localité de P.-S., district de P.-S., gouvernorat de P.-S., et ce pour la période du 01/01/2015 jusqu'au 01/01/2016. Dit certificaat zegt echter niets over eventuele andere eigendommen in die regio of elders in het land van herkomst. Verder zegt dit ook niets over eventuele andere inkomsten die betrokkene heeft. Dit document toont dus niet afdoende aan dat betrokkene onvermogen is in het land van herkomst

- Document uitgegeven door de Egyptische overheden d.d. 24.03.2016 waaruit blijkt dat betrokkene: 'ne recevait pas de pension de sécurité de notre part et ne dispose d'aucun droit jusqu'à présent'. Dit attest zegt echter niets over eventuele andere inkomsten of eigendommen die betrokkene heeft Bijgevolg toont ook dit attest niet afdoende aan dat betrokkene onvermogen is.

- Document 'Informations sur les indications d'un assuré d'après le dossier d'assurance' vanuit de Egyptische overheden d.d. 24.03.2016. Hieruit blijkt dat betrokkene geen werk in loonverband had maar er wordt niks gezegd over eventueel andere inkomsten of een zelfstandige activiteit waardoor deze niet kan aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen.

- Geldoverschrijvingen Western Union van de echtgenoot van de referentiepersoon naar betrokkene d.d. 08.08.2009, 15.09.2009, 08.12.2009, 03.02.2010, 04.06.2010.

- Financial certificate "Proof of Solvency" Universiteit Antwerpen d.d. 31.10.2014 op naam van betrokkene met bijhorend rekeninguittreksel waaruit blijkt dat de echtgenoot van de referentiepersoon het geld heeft overgeschreven naar een geblokkeerde rekening. Tijdens deze periode stond de echtgenoot van de referentiepersoon dus garant voor de betaling van de studies van betrokkene. Echter dit document toont niet aan dat betrokkene reeds van in het land van herkomst of oorsprong ten laste was van de referentiepersoon.

- Getuigschrift Universiteit Antwerpen d.d. 15.09.2015; Formulier 'Application for International Students and Scholars' KU Leuven op naam van betrokkene voor academiejaar 2016-2017.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Er werden geen enkele documenten hieromtrent voorgelegd

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient te worden opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn. Verder werd er met de voorgelegde geldstortingen via Western Union onvoldoende aangetoond dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine effectief ten laste was van de referentiepersoon. Vervolgens dient ook opgemerkt te worden dat betrokkene twee bevelen om het land te verlaten (d.d. 12.09.2014 en 03.08.2015) niet heeft opgevolgd. met heeft opgevolgd. Echter, betrokkene kan geen verblijfsrecht ontlenen vanuit een toestand van onvermogen die hij voor zichzelf gecreëerd heeft door hier illegaal te verblijven. Bijkomend werd er ook niet aangetoond dat de referentiepersoon niet ten laste is van de Belgische staat.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie of reeds van in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980.

De voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

In zijn eerste middel gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf voert verzoeker de schending aan van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Verzoeker voert eveneens machtsoverschrijding aan.

Hij licht zijn middel toe als volgt:

"Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt." (R.v.St. 20 september 1999, nr. 82.301).

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen {cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624}." (R.v.V. 28 mei 2009, nr. 28.074)

Het artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet geeft de volgende definitie van 'andere familieleden van een burger van de Unie': [...] In casu is het 2° punt relevant.

*Hierbij vult het artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet het volgende aan: "[...]"
Deze artikelen zijn een gevolg van de omzetting door de Belgische staat van Richtlijn 2004/38.*

Het arrest-Rahman van het Europese Hof van Justitie d.d. 05.09.2012 verduidelijkt de bedoeling van die Richtlijn en de erin gebruikte begrippen:

(<http://curia.europa.eu/iuris/document/document.isf?text=&docid=126362&paoelIndex=0&doclano=NL&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=393016>)

"21 Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijkt" in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen.

22 Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.

23 In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen.

24 Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woorden „overeenkomstig zijn nationaal recht" in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord "vergemakkelijkt" en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven."

De advocaat-generaal schreef in zijn conclusie in dit dossier het volgende advies (<http://curia.europa.eu/iuris/document/document.isf?text=&docid=121041&paoelIndex=0&doclano=NL&ode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=393016>):

"35. Ten tweede heeft het Hof geoordeeld dat de bepalingen van deze richtlijn op teleologische en nuttige wijze dienen te worden uitgelegd, gelet op het doel ervan. In dit verband zij benadrukt dat artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 is ingegeven door twee elkaar aanvullende doelstellingen.

36. De eerste doelstelling van deze bepaling is het vergemakkelijken van het vrije verkeer van de burger van de Unie. In punt 1 van de considerans van richtlijn 2004/38 wordt eraan herinnerd dat het

burgerschap van de Unie iedere burger van de Unie, binnen de beperkingen van de verdragen en de maatregelen tot uitvoering daarvan, een fundamenteel en persoonlijk recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten verleent. Uit dit oogpunt wordt het recht op gezinshereniging beschouwd als het logische gevolg van het recht op vrij verkeer van de burger van de Unie, uitgaande van het idee dat deze kan worden ontmoedigd om vrij van de ene lidstaat naar de andere te reizen indien zijn familieleden niet met hem mee kunnen reizen. De gezinshereniging wordt dus op indirecte wijze „bij ricochet“ beschermd wegens de afbreuk die zou kunnen worden gedaan aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie.

37. Uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt dat de tweede doelstelling van artikel 3, lid 2, van de richtlijn het bevorderen van de eenheid van het gezin is. Het verkeer van de familieleden van de burger van de Unie wordt dus niet uitsluitend beschermd als afgeleid recht van het recht op vrij verkeer van de burger van de Unie, aangezien het tevens wordt beschermd via het recht op de handhaving van de eenheid van het gezin in ruime zin.

38. Ten derde heeft het Hof geoordeeld dat de bepalingen waarin een fundamenteel beginsel verankerd is, zoals het vrije verkeer van personen, ruim moeten worden uitgelegd en dat aan deze bepalingen in geen geval hun nuttig effect mag worden ontnomen. De beperkingen van de vrijheid van verkeer moeten volgens het Hof daarentegen restrictief worden uitgelegd.

(...)

75. Volgens mij moet dit recht niet worden voorbehouden aan de meest nauw verwante familieleden. Hoewel artikel 8 EVRM alleen het recht op eerbiediging van een „bestaand“ gezinsleven waarborgt, en op het specifieke gebied van de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen is geoordeeld dat het begrip familie tot het „kernegezin“ dient te worden beperkt, hanteert het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de regel evenwel een ruime opvatting van het gezinsleven, die wordt gekenmerkt door elementen, rechtens en feitelijk, waaruit blijkt dat er een nauwe persoonlijke band bestaat, zodat bijvoorbeeld de band tussen grootouders en kleinkinderen of tussen broers en zussen (EHRM, arrest Moustaquim/België van 18 februari 1991, serie A nr. 193) als gezinsleven kan worden beschouwd. Ook een de facto relatie waarin geen sprake is van enige verwantschap, is als „gezinsleven“ aangemerkt.

(...)

87. Met zijn vierde vraag wenst de verwijzende rechter in wezen te vernemen of aan de in artikel 3, lid 2, sub a, van de richtlijn gestelde voorwaarde van afhankelijkheid van de burger van de Unie moest zijn voldaan kort voordat de burger van de Unie zich in het gastland vestigde.

88. Om te beginnen herinner ik eraan dat, overeenkomstig het in punt 39 van onderhavige conclusie genoemde beginsel en de wijze waarop de verwijzing naar het recht van de lidstaten mijns inziens dient te worden uitgelegd, de in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn gebruikte begrippen om de begunstigden ervan te bepalen, autonoom en uniform moeten worden uitgelegd.

89. Aangezien die bepaling van toepassing is op alle familieleden die „ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie“, ben ik met de Commissie van mening dat een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de situatie van personen „ten laste“ en die van personen die bij de burger van de Unie „inwonen“.

90. Hoewel het mij vanzelfsprekend lijkt dat het familielid dat verklaart bij de burger van de Unie in te wonen, dient aan te tonen dat hij bij deze en dus noodzakelijkerwijs in dezelfde staat verblijft, ben ik niettemin van mening dat een familielid „ten laste“ niet van de werkingssfeer van artikel 3, lid 2, sub a, van richtlijn 2004/38 kan worden uitgesloten op grond dat hij niet in dezelfde staat heeft verbleven als de burger van de Unie die hij wenst te vergezellen of bij wie hij zich wenst te voegen. Deze opvatting berust op gronden die verband houden met de tekst en het doel van de richtlijn alsook met de rechtspraak van het Hof. (...)

102. Met zijn vijfde vraag wenst de verwijzende rechter in wezen te vernemen of de lidstaten de binnenkomst en het verblijf van een ander familielid afhankelijk mogen stellen van bijzondere voorwaarden inzake de aard of de duur van de in artikel 3, lid 2, sub a, van richtlijn 2004/38 bedoelde afhankelijkheid. (...)

105. Een lidstaat kan in beginsel voor de verkrijging van een recht van binnenkomst en verblijf dus bijzondere voorwaarden stellen om te waarborgen dat het om een werkelijke, effectieve en duurzame relatie van afhankelijkheid gaat.

106. Deze voorwaarden dienen evenwel het doeltreffendheidsbeginsel te eerbiedigen, hetgeen impliceert dat zij niet aldus zijn ingericht dat zij het nagenoeg onmogelijk maken om de aan het recht van de Unie ontleende rechten uit te oefenen. De door de lidstaten gestelde voorwaarden mogen de binnen de werkingssfeer van die bepaling vallende personen dus niet de facto elke mogelijkheid ontnemen om een recht van binnenkomst en verblijf te verkrijgen. Zo kan bijvoorbeeld een nationale bepaling volgens welke de staatsburger van een derde land om aanspraak te kunnen maken op een

verblijfsrecht moet aantonen dat hij sinds ten minste 20jaar ten laste van de burger van de Unie is, niet worden toegestaan.

107. Daarenboven kunnen de voorwaarden inzake de aard of de duur van de relatie van afhankelijkheid beperkingen vormen voor de toelating van de andere familieleden. die nochtans door de lidstaten moet worden vergemakkelijkt. Om toelaatbaar te zijn. moeten deze voorwaarden dus een legitiem doel nastreven, geschikt zijn om de verwezenlijking van dat doel te waarborgen en niet verder gaan dan noodzakelijk is om dat doel te bereiken.

108. Mijns inziens verzet artikel 3, lid 2, sub a, van richtlijn 2004/38 zich dus niet tegen een nationale regeling die de binnenkomst en het verblijf van een staatsburger van een derde land afhankelijk stelt van voorwaarden inzake de aard of de duur van de relatie van afhankelijkheid, mits deze voorwaarden een legitiem doel nastreven, geschikt zijn om de verwezenlijking van het nagestreefde doel te waarborgen en niet verder gaan dan noodzakelijk is om dat doel te bereiken.

Verder is ook de artikelsgewijze commentaar van de wetgever bij de artikelen 47/1 e.v. interessant:

"Artikel 26 van dit wetsontwerp, dat een nieuw artikel 47/3 invoegt in de wet van 15 december 1980, omschrijft de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen.

(...) Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld: 'De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie - ondersteuning geboden door de werknemer - zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan.' (Arrest 'Lebon' van 18 juni 1987).

'(...) onder 'te hunnen laste zijn' wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld.' (Arrest 'Jia' van 9 januari 2007).

Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen, krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/38/EG, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken, kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren. elk passend middel. aanbrengen."

Samengevat moeten de lidstaten het verblijf vergemakkelijken van familieleden in de ruime zin van het woord die ten laste zijn OF die deel uitmaken van het gezin van de EU-onderdaan.

Wat betreft het ten laste zijn mogen er voorwaarden gesteld worden, doch deze mogen het nuttig effect van de bepaling niet wegnemen en ze moeten een legitiem doel nastreven. Het bewijs van het ten laste zijn mag met elk passend middel worden geleverd, en moet aan de hand van de feitelijke situatie beoordeeld worden. De vraag die zich hierbij stelt is: "Wordt er ondersteuning geboden door de werknemer?". Wat betreft het gezinsleven dient men zich af te vragen of er "rechtens en feitelijk" elementen zijn waaruit blijkt dat er een nauwe persoonlijke band bestaat. De relatie tussen broers en zussen wordt expliciet vermeld. Het gezinsleven "in ruime zin" wordt beschermd, niet enkel de meest nauw verwante familieleden kunnen hierop een beroep doen.

In casu lijkt het er echter sterk op dat de Dienst Vreemdelingenzaken er enkel op uit is om het verblijf van verzoeker te bemoeilijken.

Hij legde immers talloze bewijzen voor van het feit dat hij in het verleden, zowel in Egypte als in België, door zijn tante en nonkel onderhouden werd en dat dit nu nog steeds het geval is.

Verzoeker heeft volgende documenten toegevoegd om aan te tonen dat hij onvermogen is:

- een attest van het OCMW van Borsbeek waaruit blijkt dat hij geen financiële steun noch leefloon ontvangt

- Certificat négatif uitgegeven door de Egyptische overheden waaruit blijkt dat hij geen eigendom heeft in P. - S.
- Een document uitgegeven door Egyptische overheden dd. 24/03/2016 waaruit blijkt dat hij geen pensioen ontvangt
- Een document waaruit blijkt dat hij geen werk in loonverband had van 24/03/2016

De Dienst Vreemdelingenzaken is echter van oordeel dat hij niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn. Verzoeker begrijpt dit niet. Verzoeker merkt op dat hij overeenkomstig de wet de meest volledige documenten trachtte te bekomen om aan te tonen dat hij onvermogen was. Het is buitensporig en onredelijk om nog meer documenten te eisen. Het is buitensporig om te eisen dat verzoeker een attest opvraagt voor elke gemeente in Egypte waaruit blijkt dat hij geen eigenaar is van onroerende goederen. Het is onredelijk om te eisen dat verzoeker nog andere documenten dient voor te leggen die aantonen dat hij over geen inkomsten beschikt in Egypte.

Anderzijds heeft verzoeker documenten voorgelegd waaruit blijkt dat hij ten laste is van zijn tante:

- Loonbrieven van de burger van de Unie
- Geldoverschrijvingen sinds 2009
- Rekeninguittreksel waaruit blijkt dat zijn tante en oom garant stonden voor de betaling van zijn studies

Men kan dan ook niet inzien hoe verzoeker niet zou voldoen aan de definitie van de Richtlijn en de wet, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie en de wetgever. De Dienst Vreemdelingenzaken voegt echter voorwaarden toe zonder hiervoor enige basis te hebben of vermelden. Dit is een vorm van machtsoverschrijding die niet aanvaard kan worden. De beslissing is manifest onredelijk. De motivering faalt."

In dit eerste middel verwijst verzoeker uitvoerig naar het arrest Rahman van het Hof van Justitie van 5 september 2012, C-83/11 dat artikel 3, lid 2 van de van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna verkort de Burgerschapsrichtlijn) heeft geïnterpreteerd. Dit artikel werd omgezet in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, dat de rechtsgrond vormt voor de thans bestreden eerste beslissing. Vervolgens gaat verzoeker in op de conclusie van de advocaat-generaal voorafgaand aan het voormelde arrest Rahman en de voorbereidende werken, met name de artikelsgewijze commentaar voorafgaandelijk aan de omzetting naar Belgisch recht van artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn (Zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer*, 20132014, doc. nr. 53-3239/001, 20-21). Verzoeker is de mening toegedaan dat verweerder in plaats van zijn gezinshereniging te vergemakkelijken, hetgeen de doelstelling is van de voormelde bepaling, zijn verblijf wenst te bemoeilijken. Hij meent dat hij wel degelijk voldoende bewijzen heeft voorgelegd om zijn ten laste zijn en onvermogenheid in het verleden, zowel in Egypte als thans in België aan te tonen. Hij meent dat nog meer documenten eisen buitensporig en onredelijk is nu van hem niet kan verwacht worden dat hij bij elke gemeente in Egypte een attest opvraagt waaruit blijkt dat hij geen eigenaar is van onroerende goederen, of nog andere documenten zou moeten voorleggen om aan te tonen dat hij over geen inkomsten beschikt in Egypte. Hij verwijst verder naar de loonbrieven van zijn tante, de geldoverschrijvingen sinds 2009 en de rekeninguittreksels waaruit blijkt dat zijn tante en oom garant stonden voor de betaling van zijn studies om zijn ten laste zijn te onderstrepen. Verzoeker meent dat de gemachtigde voorwaarden heeft toegevoegd aan de wet zonder daarvoor een basis te hebben of die te vermelden. Verzoeker acht dit onredelijk en een vorm van machtsoverschrijding.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker volgend op zijn aanvraag van 28 januari 2016 via de gemeente B. op 28 april 2016 per fax de volgende stukken heeft overgemaakt:

- Verklaring van lidmaatschap CM van 7 april 2016 op naam van betrokkene
- Attest OCMW Borsbeek van 7 april 2016 dat betrokkene geen financiële steun noch leefloon van hen ontvangt
- Brief RVA omtrent loopbaanonderbreking van de referentiepersoon van 20 januari 2016
- Loonfiches UZA op naam van de referentiepersoon voor de maanden 04-07/2015. Alsook loonfiches BVBA D. op naam van de echtgenoot van de referentiepersoon voor de maanden 10/2015-03/2016 - 'Certificat négatif' uitgegeven door de Egyptische overheden van 24 maart 2016 waaruit zou blijken dat

betrokkene geen eigenaar is van 'l'immeuble no. 3, rue d'E. S. – A. E. E., sis à la localité de P.-S., district de P.-S., gouvernorat de P.-S., et ce pour la période du 01/01/2015 jusqu'au 01/01/2016

- Document uitgegeven door de Egyptische overheden van 24 maart 2016 waaruit blijkt dat betrokkene: 'ne recevait pas de pension de sécurité de notre part et ne dispose d'aucun droit jusqu'à présent'
- Document 'Informations sur les indications d'un assuré d'après le dossier d'assurance' vanuit de Egyptische overheden van 24 maart 2016
- Geldoverschrijvingen Western Union van de echtgenoot van de referentiepersoon naar betrokkene van 8 augustus 2009, 15 september 2009, 8 december 2009, 3 februari 2010 en 4 juni 2010
- Financial certificate "Proof of Solvency" Universiteit Antwerpen van 31 oktober 2014 op naam van betrokkene met bijhorend rekeninguittreksel waaruit blijkt dat de echtgenoot van de referentiepersoon het geld heeft overgeschreven naar een geblokkeerde rekening
- Getuigschrift Universiteit Antwerpen van 15 september 2015; Formulier 'Application for International Students and Scholars' KU Leuven op naam van betrokkene voor academiejaar 2016-2017.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS, 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel en het feit dat verzoeker niet heeft aangetoond deel uit te maken van het gezin van de referentiepersoon in het land van herkomst, noch dat hij reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Van machtsoverschrijding is er sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen.

Het onderzoek naar het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en eventuele machtsoverschrijding gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen, met name de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

1° [...];

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° [...]."

Artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§1 [...]"

§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel." §3 [...]"

Conform artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet moeten de documenten die aantonen dat verzoeker ten laste is van de referentiepersoon uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of herkomst. De Raad erkent dat verzoeker om dit aan te tonen *in casu* reeds verscheidene documenten van de bevoegde overheid uit het land van oorsprong of van herkomst heeft voorgelegd, dat *in casu* Egypte lijkt te zijn nu verzoeker geen gewag maakt van een ander land naast Egypte dat als herkomstland of land van oorsprong kan worden beschouwd vooraleer hij in het gastland België kwam, m.n. een 'Certificat négatif' van 24 maart 2016 waaruit blijkt dat betrokkene geen eigenaar is van 'l'immeuble no. 3, rue d'E. S. – A. E. E., sis à la localité de P.-S., district de P.-S., gouvernorat de P.-S., et ce pour la période du 01/01/2015 jusqu'au 01/01/2016, het document van 24 maart 2016 waaruit blijkt dat betrokkene: 'ne recevait pas de pension de sécurité de notre part et ne dispose d'aucun droit jusqu'à présent' en een document 'Informations sur les indications d'un assuré d'après le dossier d'assurance'. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van oordeel is dat uit het eerste genoemde stuk enkel blijkt dat verzoeker geen eigenaar is van het specifiek beschreven onroerend goed in het attest, doch niet dat verzoeker niet over andere eigendommen of inkomsten zou kunnen beschikken. Wat betreft het tweede document blijkt uit dit stuk enkel dat verzoeker geen recht heeft op een "pension de sécurité" noch op een andere sociale tussenkomst. Verweerder leidt hieruit niet op onredelijke wijze af dat dit stuk geen informatie geeft over inkomsten van een andere aard of eigendommen. Eveneens wat het laatste document betreft, leidt de Raad hieruit af dat verzoeker wel verzekerd is bij het fonds van werknemers en geen beroep uitoefende op het ogenblik dat het attest is opgemaakt, maar zoals verweerder stelt dit attest geen indicatie geeft over een eventuele zelfstandige activiteit. Ook al zou het inderdaad onredelijk zijn te verwachten van verzoeker dat hij een attest van elke Egyptische gemeente voorlegt om aan te tonen dat hij geen eigenaar is van onroerend goed, dan nog leest de Raad deze vereiste niet in de bestreden beslissing. Er werd enkel in het Egyptisch "certificat négatif" van 24 maart 2016 gesteld dat verzoeker geen eigenaar is van een zeer specifiek bepaald onroerend goed, wat verweerder niet op kennelijk onredelijke wijze onvoldoende heeft geacht. De Raad kan hierin evenmin een toevoeging van een voorwaarde aan de wet lezen die strijdig is met de wet of met de doelstelling van de Richtlijn om de gezinshereniging te vergemakkelijken van personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met de unieburger hebben. Evenmin blijkt dat de beschouwingen die verzoeker naar voor brengt om machtsoverschrijding aan te tonen, kunnen aangenomen worden nu niet blijkt dat verweerder, in de plaats van de wetgever, een voorwaarde aan de wet heeft toegevoegd. De gemachtigde heeft zijn bevoegdheid, zoals omschreven in de Vreemdelingenwet, niet overschreden.

Wat betreft de roerende inkomsten toont verzoeker niet aan, of voert hij ook niet aan dat het bijzonder moeilijk zou zijn om ook aangaande het niet hebben van een zelfstandige activiteit enig attest voor te leggen.

Waar verzoeker ook nog verwijst naar de loonbrieven van zijn tante, ziet de Raad niet in hoe dit een bewijs van ten laste zijn van verzoeker zou kunnen zijn. Wat betreft de geldoverschrijvingen sinds 2009 en het rekeninguittreksel waaruit blijkt dat verzoekers tante en oom garant stonden voor de studies van verzoeker, meent de Raad opnieuw dat de beoordeling van deze gegevens niet kennelijk onredelijk is. Aangaande de geldoverschrijvingen stelde de gemachtigde dat deze niet afdoende aantonen dat verzoeker reeds in het land van herkomst of origine ten laste was. Gezien de beperkte grootte van het bedrag en de beperkte regelmaat ervan voorafgaand aan de komst van verzoeker naar België, zoals blijkt uit het administratief dossier, acht de Raad dit wederom niet onredelijk. Wat betreft de studies van verzoeker en de tussenkomst die de referentiepersoon en haar echtgenoot hiervoor gedaan hebben, blijkt wederom duidelijk dat die tussenkomst is gebeurd voor studies in het gastland België en dus niet op het ogenblik dat verzoeker zich in het land van herkomst (zie ook *infra*) bevond, zodat ook die beoordeling in de bestreden beslissing niet kennelijk onredelijk is.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 47/1 of 47/3 van de Vreemdelingenwet blijkt niet. Machtsoverschrijding wordt niet aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

In zijn tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Hij licht zijn tweede middel toe als volgt:

"Dat de motivering van de bestreden beslissing als volgt luidt:

"Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. (...) Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie of reeds van in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging."

Dat gedaagde poneert dat verzoeker dient aan te tonen dat hij deel uitmaakt van het gezin van de Unieburger in het land van herkomst. Dat gedaagde impliciet maar zeker stelt dat België niet het land van herkomst is van verzoeker doch zij laat na te duiden welke dan wel het land van herkomst van verzoeker is. Dat verzoeker stelt dat het begrip "land van herkomst" cruciaal is ter beoordeling van de aanvraag. Dat gedaagde dit begrip veel te eng interpreteert.

Dat de gedaagde in zijn wetsontwerp volgende toelichting gaf bij de invoering van art. 47/1:

Artikelen 23 en 24

Dit artikel voegt in Titel II van de wet van 15 december 1980 een nieuw hoofdstuk in dat is gewijd aan het verblijf van de "andere" familieleden van een burger van de Unie, waarvan de binnenkomst en het verblijf door de lidstaten dienen te worden vergemakkelijkt, en dit krachtens artikel 3, paragraaf 2 van Richtlijn 2004/38/EG.

Er zijn drie categorieën van personen waarvan de binnenkomst en het verblijf volgens het nationale recht moet worden vergemakkelijkt. Het betreft:

- de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft;*
- de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;*
- de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, voor wie de burger van de Unie dwingend en persoonlijk zorg moet dragen wegens ernstige gezondheidsproblemen.*

Over deze "andere" familieleden heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, in zijn arrest Rahman van 5 september 2012, gezegd voor recht: "(...) de wetgever van de Unie heeft een onderscheid aangebracht tussen de familieleden van de burger van de Unie omschreven in artikel 2.2. van Richtlijn 2004/38, die, onder de voorwaarden vermeld in deze richtlijn, een recht van binnenkomst en verblijf genieten in het gastland van die burger, en de andere familieleden bedoeld in artikel 3.2., 1 e lid, onder a), van dezelfde richtlijn, van wie de binnenkomst en het verblijf uitsluitend door deze lidstaat moeten worden vergemakkelijkt. (...) uit de indicatief presens "vergemakkelijkt" in dit artikel 3.2. blijkt dat deze bepaling de lidstaten een verplichting oplegt een zeker voordeel toe te kennen, in vergelijking met de aanvragen voor binnenkomst en verblijf van andere onderdanen van derde landen, aan aanvragen ingediend door personen die een speciale band van afhankelijkheid hebben ten opzichte van een burger van de Unie. (...)"

Artikel 25

Zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend aan de leden van de familie in ruime zin, vallen zij onder het werkingsgebied van de Richtlijn 2004/38/EG en dient het gehaal van de bepalingen van deze richtlijn, op hen toegepast worden. Bijgevolg krijgen zij, onder andere, een "verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie" en kunnen zij na vijf jaar verblijf op het grondgebied van het Rijk, een duurzaam verblijfsrecht verwerven ("kaart van duurzaam verblijf van een familielid van een burger van de Unie"). Om die reden schrijft artikel 25 voor dat op de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie de bepalingen van Hoofdstuk I van toepassing zijn, onder voorbehoud van de bijzondere bepalingen van Hoofdstuk I/I van Titel II. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven

Dat de voorbereiden werken uitdrukkelijk verwijzen naar het Arrest Rahman van het Europees Hof van Justitie 5 september 2012.

Dat in dit arrest het begrip "land van herkomst" ter sprake komt.

Het arrest stelt in zijn overweging nr. 31 hierover het volgende stelt:

31. Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking "land van herkomst" aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde "land van herkomst" in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste" van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

Dat de conclusie van de Advocaat Generaal duidelijker is voor wat betreft de familieleden die in hetzelfde gezin wonen:

“90. Hoewel het mij vanzelfsprekend lijkt dat het familielid dat verklaart bij de burger van de Unie in te wonen, dient aan te tonen dat hij bij deze en dus noodzakelijkerwijs in dezelfde staat verblijft, ben ik niettemin van mening dat een familielid „ten laste" niet van de werkingssfeer van artikel 3, lid 2, sub a, van richtlijn 2004/38 kan worden uitgesloten op grond dat hij niet in dezelfde staat heeft verbleven als de burger van de Unie die hij wenst te vergezellen of bij wie hij zich wenst te voegen. Deze opvatting berust op gronden die verband houden met de tekst en het doel van de richtlijn alsook met de rechtspraak van het Hof.

91. De familieleden wiens binnenkomst en verblijf de lidstaten moeten vergemakkelijken, zijn volgens artikel 3, lid 2, sub a, van richtlijn 2004/38 namelijk diegenen die „in het land van herkomst" ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het primaire verblijfsrecht geniet. Uit de formulering van deze bepaling volgt niet dat de algemene bewoordingen "land van herkomst", waarmee zowel lidstaten als derde landen worden bedoeld, alleen betrekking hebben op de lidstaat van de Unie waaruit de burger van de Unie komt, die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend. Daarenboven tonen sommige taalversies aan dat het begrip "land van herkomst" noodzakelijkerwijs betrekking heeft op de familieleden en niet op de burger van de Unie.(48)”

Dat het begrip "land van herkomst" wel degelijk België kan zijn. Immers de vraag of de afhankelijkheidsrelatie reeds bestaat in land van nationaliteit of oorsprong is iets helemaal anders dan de het land van herkomst. Terecht stelt men dat het land van herkomst dan ook het land is waar men verblijft op het ogenblik dat men de aanvraag verblijf indient. Dat deze stelling door verwerende partij niet werd onderzocht laat staan dat DVZ enige motivering voorziet in de bestreden beslissing. De beslissing is in strijd met artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet.”

In dit tweede middel voert verzoeker aan dat de gemachtigde door impliciet doch zeker te stellen dat België niet het land van herkomst van verzoeker is, het begrip 'land van herkomst' veel te eng interpreteert. De gemachtigde zou volgens verzoeker moeten duiden welk land het herkomstland van verzoeker is. Opnieuw verwijst verzoeker in deze naar het arrest Rahman en de conclusie van de advocaat-generaal.

Supra werd reeds samen met verzoeker vastgesteld dat artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 3, lid 2, a) van de Burgerschapsrichtlijn.

Deze bepaling luidt als volgt: “Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen: a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

De Raad wijst erop dat een omzetting er niet toe mag leiden dat aan artikel 3 van de Burgerschapsrichtlijn een meer beperkte werkingssfeer wordt toegekend in de Belgische wetgeving. De

Raad benadrukt dat lidstaten ertoe gehouden zijn hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea van het VWEU.

Zoals verzoeker zelf aanhaalt en *supra* gesteld, kan in dit kader vervolgens nuttig worden verwezen naar het arrest Rahman: “31 Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst” aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste” van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.” (eigen onderlijning)

Volgens het arrest Rahman van het Hof van Justitie dient de betrokkene aldus “nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie” aan te tonen en dit omwille van “bijzondere feitelijke omstandigheden”, zoals onder meer “financiële afhankelijkheid” en “het behoren tot het huishouden”. Deze nauwe en duurzame familiebanden kunnen volgens dit arrest ook bestaan zonder dat het familielid van de Unieburger in dezelfde staat als die Unieburger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. Met andere woorden, een situatie van afhankelijkheid kan ontstaan nadat de Unieburger zich reeds in het gastland heeft gevestigd. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

Wat betreft de interpretatie van het begrip “ten laste”, kan ook naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (§ 43) (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539). Deze invulling van het begrip “ten laste” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia: “20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). 21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). 22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt derhalve dat de hoedanigheid van het "ten laste" komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, § 36).

In tegenstelling tot wat verzoeker meent te kunnen stellen, blijkt uit geen van de voormelde arresten dat het "gastland" en het "land van herkomst" hetzelfde land kunnen zijn. Het land van herkomst is het land waar de derdelander verbleef toen hij verzocht om de Unieburger te begeleiden of zich bij hem te voegen. Het hoeft dus inderdaad niet noodzakelijk het land van nationaliteit te zijn, maar moet wel een ander land zijn dan het gastland waar de Unieburger, die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, zich bevindt.

Er kan niet vastgesteld worden dat verweerder het begrip 'land van herkomst' te eng heeft geïnterpreteerd, het is dan ook niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde impliciet doch zeker vraagt dat een situatie van afhankelijkheid wordt aangetoond in een ander land, dan het gastland *in casu* België, om te vermijden dat een situatie van afhankelijkheid wordt gecreëerd. Verweerder heeft dienaangaande terecht gemotiveerd: *"betrokkene kan geen verblijfsrecht ontnemen vanuit een toestand van onvermogen die hij voor zichzelf gecreeërd (sic) heeft door hier illegaal te verblijven"*. De motieven dienaangaande zijn afdoende.

Geheel ten overvloede wijst de Raad erop dat uit §§'n 35 tot 37 van de conclusie van de advocaat-generaal waar verzoeker uitvoerig naar verwijst, blijkt dat, ook al heeft artikel 3,2 van de Burgerschapsrichtlijn ook als tweede doelstelling het bevorderen van de eenheid van het gezin in ruime zin, de eerste doelstelling erin bestaat het vrij verkeer van de burger van de Unie te vergemakkelijken. *"Het recht op gezinshereniging [wordt] beschouwd als het logische gevolg van het recht op vrij verkeer van de burger van de Unie, uitgaande van de idee dat deze kan ontmoedigd worden om vrij van de ene lidstaat naar de andere te reizen indien zijn familieleden niet met hem mee kunnen reizen. De gezinshereniging wordt dus op indirecte wijze "bij ricochet" beschermd, wegens de afbreuk die zou kunnen gedaan worden aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie"* zoals verzoeker zelf onderstreept. *In casu* betekent dit dus in principe dat de eerste vraag zich opwerpt of de Poolse tante van verzoeker werd ontmoedigd om zich vrij in België te vestigen omdat aan verzoeker geen gezinshereniging met haar is toegestaan. Of indien de situatie van afhankelijkheid zou ontstaan zijn nadat de tante van verzoeker zich in het gastland België heeft gevestigd, en verzoeker geen gezinshereniging in België verkrijgt, dit haar ertoe zou dwingen niet langer te genieten van haar recht op vrij verkeer. Dit is *in casu* niet opgeworpen, noch aangetoond. Evenmin bleek, zoals *supra* aangegeven de afhankelijkheid van verzoeker door nauwe en duurzame familiebanden met de Poolse tante en dit omwille van "bijzondere feitelijke omstandigheden", zoals onder meer financiële afhankelijkheid in het land van herkomst, zodat ook de tweede doelstelling *in casu* niet in het gedrang komt.

Een schending van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

Het tweede middel is ongegrond.

In het enig middel gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Hij licht zijn middel toe als volgt:

"Dat de bestreden beslissing (het bevel, dat nooit uitgevaardigd had mogen worden) gezien bovenstaand middel. Dat immers de nietigverklaring van het de beslissing verblijf de nietigverklaring van het bevel met zich meebrengt.

Ondergeschikt mocht de beslissing verblijf niet worden vernietigd (quod certe non), dan wenst verzoeker volgende argumenten aan te brengen ter staving van het verzoek tot nietigverklaring:

Dat de beslissing als volgt wordt gemotiveerd: "legaal verblijf in België verstreken"

Dat met de beste wil van de wereld verzoeker niet begrijpt wat dit wil zeggen. In niets wordt verwezen naar verzoeker zelf zodat men de vraag moet stellen wiens legaal verblijf verstreken is. Dat van verzoeker of dat van de referentiepersoon. De motivering is dan ook stereotiep en onduidelijk. De materiële motiveringsplicht is geschonden."

De Raad kan enkel een schending van de materiële motiveringsplicht vaststellen als de gemachtigde niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die incorrect heeft beoordeeld of hij op grond daarvan in onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen.

In casu reduceert verzoeker de motieven van het bevel, die niet beperkt zijn tot “legaal verblijf in België verstreken”. Er staat: “Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

Verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat niet zou duidelijk zijn of zijn legaal verblijf dan wel het verblijf van de referentiepersoon is verstreken. Het bestreden bevel is weliswaar een onderscheiden beslissing maar maakt samen met de beslissing tot weigering van verblijf deel uit van een *instrumentum* “beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20)”. In het gehele *instrumentum* is zonder twijfel sprake van een enkele “betrokkene”, zijnde “Naam: B. I., Voorna(a)m(en): S. F., Nationaliteit: Egypte, Geboortedatum: [...]1986, Geboorteplaats: P. S., Identificatienummer in het Rijksregister: [...], Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]”.

De Raad kan niet vaststellen dat verweerder bij het nemen van het bestreden bevel niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of dat hij die incorrect heeft beoordeeld of dat hij op grond daarvan niet in redelijkheid tot zijn besluit is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

Het enig middel gericht tegen de tweede bestreden beslissing is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES